

Η θέση της γυναίκας και ο θεσμός του γάμου στην βυζαντινή κοινωνία.

Κωνσταντής Ανδρεσάκης Β1'

Η θέση της γυναίκας στην Βυζαντινή κοινωνία αποτελείται από πολλούς περιορισμούς. Η γυναίκα αντιμετωπίζεται ως ένα απλό ον, της οποίας το μόνο ενδιαφέρον είναι, η φροντίδα της οικογένειας. Οι έξοδοί της γίνονται πάντα με συνοδεία, ενώ δεν ήταν σωστό μια γυναίκα να κάθεται στο ίδιο τραπέζι με άνδρες, εκτός και αν ήταν στενό συγγενικό της πρόσωπο. Ακόμα, η γυναίκα της Βυζαντινής εποχής, έτρωγε σε χωριστή αίθουσα και η γνώσης της ή ήταν ανύπαρκτες ή περιορίζονταν συνήθως σε γραφή και ανάγνωση.

Η κατάλληλη ηλικία για να παντρευτεί μια κοπέλα εκείνη την εποχή ήταν τα 12-13 χρόνια της. Υπεύθυνοι για τη φροντίδα του γάμου της ήταν οι γονείς της, ενώ τη επιλογή του συζύγου την είχε ο πατέρας. Συχνά βοηθούσαν στην επιλογή συζύγου οι προξενήτρες, οι οποίες είχαν ποσοστά από την προίκα ως αμοιβή. Το να αποκτούσε μια γυναίκα παιδιά την εξ ύπνωνε και την ολοκλήρωνε ως ύπαρξη. Εξάλλου σκοπός του γάμου ήταν η τεκνοποίηση. Συμπληρωματικά η γυναίκα, θα μπορούσε να ζητήσει την λύση του γάμου σε περίπτωση ακραίας συμπεριφοράς του συζύγου, αλλά η μοιχαλίδα γυναίκα ήταν δυνατό να φονευθεί από τον σύζυγό της.

Για να μπορέσει να παντρευτεί μια γυναίκα εκείνης της εποχής θα έπρεπε να έχει προίκα. Αυτό ήταν σημαντικό για την συντήρηση των παιδιών σε περίπτωση θανάτου του άντρα. Όταν πέθαινε η γυναίκα η προίκα ανήκει στα παιδιά της. Η γυναίκα ακόμα μπορούσε να ανατρέξει σε δικαστήριο αν έκρινε ότι ο άντρας της, δεν διαχειριζόταν σωστά την προίκα της. Τέλος αν χήρευε εκείνη γινόταν διαχειριστής της περιουσίας του καμαρίτη και προστάτης των παιδιών, αρκεί να μην ξαναπαντρευόταν.

Πηγές:

<https://www.slideshare.net/mavraroda/ss-76341853>

http://vizantinaistorika.blogspot.com/2014/03/blog-post_8.html, εδώ: